

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2871/2020
17.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., улица ..., чији је пуномоћник Дејан Петрикић, адвокат у ..., против туженог НИС АД Нови Сад, чији је пуномоћник Горан Трифуновић, дипломирани правник, ради поништаја решења о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4180/19 од 01.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 17. септембра 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4180/19 од 01.07.2020. године.

Образложење

Апелациони суд у Новом Саду је донео пресуду Гж1 4180/19 дана 01.07.2020. године којом је одбио жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 1470/2018 од 13.09.2019. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог број .. од 01.06.2018. године као незаконито и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад.

Против наведене другостепене пресуде је тужилац изјавио дозвољену и благовремену ревизију, којом пресуду побија због битних повреда одредаба Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.37/2011 ... и 18/20), и нашао да ревизија тужиоца није основана.

Другостепена пресуда је донета без битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, док ревидент не указује одређено на друге битне повреде одредаба парничног поступка које су законом предвиђени разлог за ревизију, по одредби члана 407. Закона о парничном поступку.

Према чињеничном стању на коме су засноване пресуде, тужилац је као возач цистерне на бензинској пумпи 11.04.2018. године напунио резервоар цистерне, запремине 400 литара, који резервоар се пуни до 1 центиметра испод рупе на резервоару према усменој наредби непосредног руководиоца. Након што је напунио резервоар цистерне, тужилац је возилом отишао до складишта удаљеног 12 до 14 километара од бензинске пумпе, и доласком на паркиралиште је гуменим цревом и кофом источио из резервоара цистерне 10 до 15 литара горива. О истакању горива тужилац није обавестио непосредног претпостављеног, што је имао обавезу према усменом налогу претпостављеног и према Упутству за управљање технолошким транспортом. Тужилац је имао обавезу да обавести непосредног руководиоца, службеника обезбеђења и дежурну ватрогасну службу уколико је имао потребу да истаче гориво из резервоара. Тужени је 03.05.2018. године донео решење којим је тужиоца привремено удаљио са рада због учињених повреда радних обавеза. Дана 03.05.2018. године је тужени донео упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а затим 01.06.2018. године решење којим отказује уговор о раду тужиоцу, због тога што је 11.04.2018. године без знања непосредног руководиоца (није га обавестио) источио 15 литара евро дизела из погонског резервоара цистерне у пластичну канту на складишту ..., чиме је извршио повреду радне обавезе – несавесно или немарно извршавање радних задатака (члан 179. став 2. тачка 1. Закона о раду, члана 18. став 4. тачка 4. подтачка а) Уговора о раду), те се понашао супротно одредбама Упутства – Управљање технолошким транспортом јер према одредбама Упутства није смео да истаче НД и ТНГ из транспортног суда или погонског резервоара у канте, бачве и друге посуде у било којим фазама одвијања транспортног задатка осим на истоварном месту купца, затим није напоменуо да се утакање не врши до пуног резервоара, већ до једног центиметра испод врха резервоара у складу са усменим налогом који је добио од непосредног руководиоца, чиме је извршио повреду радне обавезе – непридржавање, односно неспровођење одлука донетих од стране органа послодавца и неизвршавање одлука и налога директора или налога непосредног руководиоца датих у складу са закљученим уговором о раду (члан 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, члан 68. став 2. тачка 16. и члан 68. став 2. 23. Колективног уговора туженог и члан 18. став 4. тачка 4. подтачка д) алинеја 16. и 20. Уговора о раду). У образложењу решења је наведено да је тужилац описаним радњама угрозио безбедност и здравље запослених на складишту, јер је својим поступцима могао изазвати акцидент.

На основу тако утврђеног чињеничног стања је другостепени суд полазећи од одредби члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду, као и члана 68. става 2. тачка 16. и 20. Колективног уговора туженог, закључио да је правилна одлука првостепеног суда, са образложењем да је отказни поступак спроведен и решење о отказу уговора о раду тужиоцу донето у свему у складу са законом, јер је тужилац затечен у радњи истакања погонског горива из резервоара цистерне на паркингу складишта, при чему о томе није обавестио непосредног руководиоца, које су радње противне упутствима туженог (Упутства – Управљање технолошким транспортом) и налогу непосредног руководиоца и представљају повреду радне обавезе из члана 68. став 2. тачка 16. и 20. Колективног уговора туженог.

Другостепени суд образлаже да из одредбе члана 179а. Закона о раду произилази да је у случају повреде радне обавезе од стране запосленог, ствар диспозиције послодавца да ли ће уместо отказа запосленом изрећи једну од наведених

мера: привремено удаљење са рада без накнаде зараде у трајању од 1 до 15 радних дана, новчану казну у висини од 20% процената основне зараде запосленог за месец у коме је новчана казна изречена, у трајању до 3 месеца или опомену са најавом отказа, због чега није прихватио наводе жалбе тужиоца да учињена повреда радне обавезе у конкретном случају не оправдава изрицање мере престанка радног односа, јер је мера престрога.

У ревизији тужилац истиче став да без икакве настале штете за послодавца и под околностима под којим је учињена, повреда радне обавезе која се тужиоцу ставља на терет оспореним решењем, не изискује изрицање мере отказа уговора о раду, да избор дисциплинске мере није диспозиција послодавца, у мери која би обесмислила судску заштиту од самовоље послодавца, а да у конкретном случају не постоји ваљан разлог који би оправдао отказ уговора о раду тужиоцу.

Изложено правно становиште нижестепених судова прихвата и Врховни касациони суд, због чега наводе ревизије о погрешној примени материјалног права оцењује као неосноване.

Према одредбама члана 179. став 2. Закона о раду послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе или ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 1. и 5.).

Дакле, повреда радне обавезе представља законски разлог због којег се запосленом може отказати уговор о раду. У конкретном случају, током поступка је утврђено да је тужилац извршио радње противне упутствима туженог (Упутства – Управљање технолошким транспортом) и налогу непосредног руководиоца, што представља повреду радне обавезе прописану Колективним уговором туженог. Утврђена повреда радне обавезе је довољан разлог за престанак радног односа отказом од стране послодавца, а суд није овлашћен да цени оправданост изречене мере, већ је овлашћен само да утврди да ли је запослени, својом кривицом, учинио радњу која му се ставља на терет и да ли је та радња, уговором о раду или општим актом послодавца утврђена као повреда радне обавезе која представља основ за престанак радног односа.

Стога, не стоје наводи ревизије да повреда радне обавезе која се тужиоцу ставља на терет оспореним решењем не изискује изрицање мере отказа уговора о раду и да избор дисциплинске мере није у диспозицији послодавца. Искључиво је послодавац овлашћен да сагласно члану 179. и 179.а Закона о раду одлучи да ли ће запосленом отказати уговор о раду ако су испуњени услови прописани законском одредбом или ће се одредити за неку другу меру, односно изрећи блажу санкцију, све у зависности од саме природе повреде радне обавезе, евентуалног постојања олакшавајућих околности, али и самог понашања запосленог који је извршио повреду радне обавезе.

На основу изложеног, те како не стоје ревизијски наводи тужиоца, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и захтев

тужиоца за враћање на рад, па је применом члана 414. став 1. ЗПП, одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић